

Συλλογή Διηγημάτων *Bythebook*

Φως

ΕΚΔΟΣΕΙΣ *Bythebook*

Μια ακτίνα φωτός στο τραπέζι -Σπαθάρη Νέλλη

Το όνομα Σόχο, λέει, του Λονδίνου, κι εκείνο της Νέας Υόρκης δεν σημαίνουν το ίδιο πράγμα. Γι' αυτήν όμως δεν είχε σημασία. Δεν ήξερε εάν θα της δινόταν ποτέ η ευκαιρία να ταξιδέψει στη Νέα Υόρκη, πάντως εδώ, στο Λονδίνο, στο Σόχο, την προσέλκυαν τα φημισμένα του τζαζ κλαμπ. Κι όμως, τώρα είχε κολλήσει το πρόσωπό της στη τζαμαρία εκείνου του μαροκινού εστιατορίου στην Γκρηκ στρητ, στο Σόχο κι αυτό.

Η μέρα ήταν ηλιόλουστη κι ας ήταν φθινόπωρο. Αντανακλούσε ο ήλιος τις φθινοπωρινές ακτίνες του στο τζάμι και εκείνη δυσκολευόταν να δει μέσα. Με τόσο φως έξω, το εστιατόριο έδειχνε μέσα σκοτεινό. Έβαλε τα χέρια της γύρω από τα μάτια της, κόλλησε το πρόσωπό της καλά πάνω στο τζάμι και η ματιά της προσπάθησε να συνηθίσει τη σκοτεινιά του εσωτερικού περιβάλλοντος. Και μόνο τότε νόμισε πως κατόρθωσε να διακρίνει την ίδια, τον εαυτό της, να κάθεται σε εκείνο το γωνιακό τραπέζι. Κι εκείνον να κάθεται δίπλα της.

Φαίνεται πως μιλούσαν ζηηρά, χαρούμενα και ανεπαισθήτως έγερνε ο ένας προς τον άλλον. Και ήταν, λέει, βράδυ, όμορφος ο φωτισμός και η εικόνα του εσωτερικού χώρου προβαλλόταν στην τζαμαρία σαν σε σκηνικό θεάτρου, διαθλασμένο από τις σταγόνες της βροχής που κατρακυλούσαν στο γυαλί. Ήταν φθινόπωρο και τότε, μα έκανε ψύχρα. Αλλά εκεί μέσα η ατμόσφαιρα ήταν ζεστή. Ζευγάρια χαρούμενα που περνούσαν από τον παλλόμενο από ζωή δρόμο κοντοστέκονταν, παρατηρούσαν για λίγο όσα διαδραματίζονταν στο εσωτερικό του μαροκινού εστιατορίου, τους άρεσε η ατμόσφαιρα, άνοιγαν την πόρτα κι έμπαιναν. Και με το άνοιγμα της πόρτας, έμπαινε συγχρόνως και ένα κύμα ψυχρού αέρα που έκανε τα κεριά που

στόλιζαν τα τραπέζια να τρεμοπαίζουν τις φωτοσκιάσεις των προσώπων. Κι όμως, παρά την εξωτερική παγωνιά και σκοτεινιά, η ατμόσφαιρα ήταν ζεστή και το φως των κεριών γλύκαινε τα περιγράμματα ανθρώπων και πραγμάτων. Και το εστιατόριο ήταν γεμάτο.

Τώρα όμως, αυτή ήταν ο εξωτερικός θεατής. Και όσα διαδραματίζονταν στο εσωτερικό του εστιατορίου ούτε καν που μπορούσε να τα διακρίνει. Ναι, έφταιγε το φως του φθινοπώρου. Αυτό που έπεφτε γλυκά στη τζαμαρία και την δυσκόλευε να δει μέσα. Ναι, αυτό έφταιγε που σκοτείνιαζε το εσωτερικό σκηνικό.

Άνοιξε όμως την πόρτα και μπήκε. Δεν κάθισε στο ίδιο γωνιακό τραπέζι. Διάλεξε να καθίσει απέναντί του. Αντικριστά. Ήθελε να το βλέπει. Μάλλον ήθελε να βλέπει την ίδια, τον εαυτό της. Κι εκείνον.

Ένα βαθύ πιάτο με κωνικό καπάκι, πήλινο, στο μπλε χρώμα των τουαρέγκ βρισκόταν μπροστά τους. Εκείνος σήκωσε το καπάκι, το απόθεσε δίπλα και η ζεστασιά και η μυρωδιά του φαγητού τούς έκανε να μισοκλείσουν τα μάτια. Το κρέας διαλυόταν με το πιρούνι. Ήταν βουτηγμένο σε μια σάλτσα από καρπούς της φύσης. Δεν μπορούσε να διακρίνει- δεν θυμόταν- κάστανα, σταφίδες, δαμάσκηνα, βερίκοκα ήταν οι καρποί; Τι άλλο να περιείχε εκείνη η υπέροχη σάλτσα που τέτοια δεν είχε ξαναγευτεί στη ζωή της; Εκείνη πήρε μια πίτα και του την πρόσφερε. Την μοίρασαν στα δύο και βούτηξαν συγχρόνως στο κοινό αχνιστό τους πιάτο. Κι έτσι όπως τους κοίταζε ήταν σαν να ξανάνιωνε τη ζεστασιά του φαγητού και της συντροφιάς στο κορμί της.

Ο σερβιτόρος φαίνεται πως στεκόταν κάποιες στιγμές διπλά της γιατί πετάχτηκε ξαφνιασμένη. Τι ήθελε να φάει; Όχι δεν ήθελε να ξαναγευτεί εκείνο το υπέροχο κρέας με τους καρπούς της φύσης μόνη της. Ήταν ένα πιάτο για να το μοιράζεσαι. Δεν μύριζε μοναξιά.

Παρήγγειλε ένα τσάι. Κοίταξε γύρω της. Άδεια τα τραπέζια. Ένας ηλικιωμένος διάβαζε μια αραβική εφημερίδα και κάπνιζε ναργιλέ στη γωνία. Και κανείς άλλος. Έξω, περνούσαν διαβάτες βιαστικοί, αδιάφοροι, ξένοι. Σχολούσαν από τη δουλειά τους και τα τζαζ κλαμπ αργούσαν ακόμα πολύ να ανοίξουν για να δώσουν εκείνη την ξέγνοιαστη ζωντάνια στο δρόμο.

Ξαναγύρισε τη ματιά της στο τραπέζι. Και τότε συνέβη κάτι που την έκανε να ταραχτεί. Συνέβη κάτι που τα διέλυσε όλα. Ένα ζευγάρι άνοιξε την πόρτα και μια ακτίνα φωτός ξεχύθηκε πάνω στο τραπέζι. Και το σκηνικό μεμιάς άλλαξε. Η τζαμαρία απέναντί της δεν αντανακλούσε τα φώτα της πόλης τη νύχτα. Η βροχή δεν κατρακυλούσε στο τζάμι. Δεν υπήρχε κεράκι αναμμένο πάνω στο τραπέζι να τρεμοπαιζει τις φωτοσκιάσεις των προσώπων. Η ηλιαχτίδα φώτισε τα πρόσωπά τους. Μα πώς μπορεί να νόμισε πως ήταν αυτή, η ίδια; Μα πώς μπορεί να νόμισε πως ήταν εκείνος καθισμένος να γέρνει δίπλα της;

Πετάχτηκε όρθια και χωρίς να πληρώσει, άνοιξε την πόρτα και ξεχύθηκε στο δρόμο. Πέρασε μεμιάς από το σκοτάδι στο φως. Κι εκείνος ο ήλιος, εκείνος ο φθινοπωρινός ήλιος, της τύφλωσε τα μάτια. Μα πόσο κρύο έκανε στην ψυχή της. Και πόσο φως μπορούσε να αντέξει.....